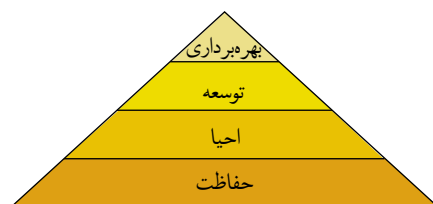

تأکید مجدد بر محوریت رویکرد حفاظتی

«تغییر اقلیم»، «مدیریت ناپایدار آب» و «تخریب سرزمین» سه متغیر عمده‌ای هستند که به صورت مستقل یا با هم‌افزایی زمینه بیابان‌زایی را فراهم می‌کنند. مهمترین شاخص‌های بیابان‌زایی «زوال اکوسیستم، انقراض و جابه‌جایی گونه‌های گیاهی و جانوری، بحران آب و ریزگرد» هستند. پرداختن به این موضوعات در مقیاس ملی در سطح تدوین راهبردها و تعریف سیاست‌های کلان قرار دارد. بر اساس مبانی اولیه شکل‌گیری سازمان جنگل‌ها، مراتع و آبخیزداری کشور، هرم عملیاتی مدیریت محیط‌های طبیعی به صورت زیر است:

بر اساس این هرم، محوریت فعالیت این سازمان، پیگیری موضوع حفاظت است. با اتکا بر این رویکرد، بیشتر از ۷۰ درصد اهداف احیا و حتی اهداف بهره‌برداری نیز قابل دستیابی است. در حالی که در چند دهه گذشته رویکرد مدیریتی سازمان جنگل‌ها، مراتع و آبخیزداری کشور برعکس بوده، یعنی تأکید بر محوریت بهره‌برداری از عرصه‌های طبیعی کشور توسط بهره‌برداران متعدد و مختلف و به‌طور عمده به صورت غیرمتعادل و مدیریت نشده بوده است. این نوع رویکرد زمینه تخریب سرزمین در سطح گسترده را فراهم کرده و با توجه به شکنندگی رویشگاه‌های طبیعی، روند تخریب سرزمین غیرقابل بازگشت بوده و زمینه برای فرسایش گسترده آب و خاک و در نتیجه ظهور گسترده پدیده ریزگردها و انقراض گونه‌های گیاهی و جانوری مهیا شده است. پذیرش رویکرد حفاظتی یک رویکرد مدیریتی - نظارتی بوده و با توجه به محدودیت منابع مالی دولت، بسیار اقتصادی و مقرون به صرفه خواهد بود.

10.22092/im.2017.113375

سخن مدیر مسئول